

Ἐστὸν Πρόεδρο τὸν μ π α μ π α λ ῆ
ποῦναι στοιχεῖο μέσ' στή Βουλῇ.

Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτα καλλίτερο νὰ κάνης,
παρὰ μὲ τὸ κουδοῦνι σου ταῦτιά μας νὰ κουφάνης.

Ἡ ἐξελέγξεις, τέλειωσαν καὶ ζήτω ἡ πατρίς,
οἱ παστρικοὶ ἀπέμειναν διακόσοι δεκατρεῖς.

Μὴ δῆλωσις αὐθεντική,
τελεία καὶ δριστική.

Δηλοῦται δτι τὸν Ρωμὴν ἔγραφαν δύο μόνον,
ἐγὼ καὶ ὁ Κόκκος δηλαδὴ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
καὶ ὅσα ἐγράφησαν προχθὲς ἐν τῇ ἐφημερίδι
τοῦ φίλου μας Καμπούρογλου εἶναι ἀπλοῦν παιχίδι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Συκοφαντία, φίλε μου, οἰκτρὰ συκοφαντία,
καὶ στήν Ἑλλάδα, Περικλῆ, τὰ πάντα ἀγυρτεία.
Σοῦ ἀποδίδουν, κύριε, παντοίας καταχρήσεις,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὰ πράγματα ὀλίγον ἂν εἰσδύσης.
Θὰ ὅθῃς, πῶς εἶναι ἄνθρωποι καταραδιουργοῦντες
καὶ οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ κατηγοροῦντες.

Π.— Παρακλῶ τῶν λόγων σου κράτει καλὰ τὸ νῆμα.

Φ.— Ὁ κύριος Χαρίλαος ἀνέρχεται σ' τὸ δῆμα,
καὶ ἀποδεικνύει, κύριε, σαφέστατα καὶ ἐτοίμως
πῶς καὶ οἱ τρεῖς τῶν βουλευτῶν ἐπέτυχον νομίμως.
Καὶ ὅπως ὅταν χεῖμαρρος κατὰ κρημνῶν ὁρμήσῃ
καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν τοῦ ὁρμῆν τὸ πᾶν κατακυλήσῃ,
τούτέστι Ῥόκους καὶ κορμούς καὶ πέτρας καὶ Πετρίδας,
καὶ ὅπως ὁ Αἴας ἔσπασε τὸ πάλαι τοῦς Ἀτρεΐδας,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, καὶ ὁ Παφλαγὼν ἐκεῖνος
ἐπάταξεν αὐθημερόν τῶν βουλευτῶν τὸ σμήνος,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην...

Π.— Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορσε νὰ προῖδῃ!

Φ.— Μίαν πρὸς μίαν, φίλε μου, συμπάσης τῆς ἐνστάσεως
παρέσυρεν αὐτοστιγμὴ ὡς ῥέθυμα τῆς θαλάσσης.
Τὸν Παππαμιχαλόπουλον ἀγρίως ξετινάττει,
ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ κύριος αὐτὸς ἀπουσιάζει,
γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
καὶ ἀφότου ἔγιν' ὑπουργὸς κοψίματα παθαίνει.
Ἀποτινάττει δὲ αὐτὸν πηγαίνει σ' τὸ ἄλᾳτι,
ἀπὸ τ' ἄλᾳτι ἔπειτα πηγαίνει σ' τὸ Παλάτι,
καὶ λέγει «ἐτολμήσατε εἰς θασιλέως στόμα
ὡς καὶ ἄλᾳτι, ἄνδρες, νὰ ῥίψετε ἄκομα;»
ἀπ' τὸ Παλάτι ἔπειτα λαλεῖ περὶ χαρίτων,
ἀλλὰ ὁ Λάπας εὐτυχῶς παρὼν ἐμπρὸς τοῦ ἦτον,
καὶ εἶπε «δικμαρτύρομαι καὶ τίποτα δὲν ξέρω».
πλὴν ἐτινάχθη καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ ἄνωτέρω.
Κατόπιν ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Λεωνίδα,
καὶ σοῦ τὸν κάνει, Περικλῆ, μονονουχὶ σταφίδα,
καὶ ὁ Λεωνίδας, κύριε, ἀνέρχεται σ' τὸ δῆμα,
καὶ χάνει, καθὼς πάντοτε, τῶν λόγων τοῦ τὸ νῆμα.
λέγει πῶς ἔκαμε καὶ αὐτὸς μικρὰν δωροδοκίαν,
ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔγινε σχεδὸν χωρὶς κακίαν,
καὶ ἀποδεικνύει φανερά εἰς ἄνδρας δημοσίους,
δτι αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Ἀποτινάττει δὲ καὶ αὐτόν, ὡς ἐννοεῖς εὐκόλως,
κατὰ τῶν ἄλλων παρευθὺς ὁρμῆς κεραυνοβόλος.
καὶ ὅπως κεραυνὸς περὶ ἀγέλην ἐκ προβάτων,
καὶ τσουρουφλίζει ἔξαφνα τὸ πλῆθος τῶν κεράτων,
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, ἐπέπεσε καὶ ἐκεῖνος,
καὶ οὕτως εἶπεν ἑξουσίᾳ τῶν βουλευτῶν τὸ σμήνος.
Καὶ ὅταν στήν Κ α τ ε ρ ι ν ο ὁ λόγος τοῦ ἐστάθῃ,
ὦ! τότε κατεσπάραξε τοῦ στήθους μου τὰ θάθη,
καὶ γὰρ ὑπὸ Κ α τ ε ρ ι ν ο ὁ τὸ πάλαι ἠγαπήθην,
ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα, πλὴν φεῦ! ἐλησμόνηθην.

Πρὸ πάντων ὅμως ἔσπασε τὸν κύριον Πετρίδην.

Π.— Ποῦ τέτοια πράγματα κανεῖς ἔμπορσε νὰ προῖδῃ.

Φ.— Ἴδου δὲ καὶ ἡ στάσις τοῦ σ' τὸ δῆμα ποῖα ἦτο...
εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅρᾳ Περικλῆ, ποσὼς δὲν ἐκινεῖτο,
καὶ μὲ τὴν ῥεδιγκότα τοῦ κατάμαυρος ἐφάνη,
ὅταν νὰ τὸν ἐπερέχουσιν μὲ χημικὴ μελάνη.
ἀλλὰ καθόσον, Περικλῆ, μὲ δύνανται ὠμίλει,
συνεκινεῖν καὶ ἔτρεμαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι,
ἔτρεμα, φίλε μου, καὶ ἐγὼ καθὼς λεπτόν καλάμι,
ἐνῷ συγχρόνως ἔτρεμα καὶ ἡ μία μου παλάμη.
Καὶ ὅταν ἴσως ὕψηλὰ ἐσήκωσεν τὸ χέρι,
σ' τὸν Δεληγιάννη νόμισες πῶς θὰ τὸ καταφέρῃ,
γὰρ νὰ τὸν κάμῃ παστούρμα, γὰρ νὰ τὸν κάμῃ πῆτα.
καὶ μόνον λείψανον ἐκεῖ νὰ μείνῃ ἡ φασορίττα.
Ζητωκραυγαὶ τὸν λόγον τοῦ ἀμέσως στεφανώνουν,
ἀλλ' οἱ σφοδροὶ ἀντίπαλοι μανιωδῶς θυμόνουν,
καὶ ἀπαιτοῦν τὴν κένωσιν τῶν ἀκροατηρίων...
καθὼς δ' ἡ κάθοδος ποτὲ τῶν φοβερῶν Μυρίων
ἐπῆρε τὸν κατήφορο σ' τὰ ὄρη μὲ τρεχάλα,
ἔτοι κατακυλήσαμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὴν σκάλα,
Πλὴν μέσ' σ' τὸ κατακυλήμα εὐρέθηκα σ' τὴ μέση
ὅταν ποτὸς νομίζεις, Περικλῆ; ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι!
καὶ ἐνῷ κατακυλούσαμεν ἐμεῖς ἀπὸ τὴν σκάλα,
σπουδαῖα ἐπεισόδια συνέβαιναν σ' τὴν σάλα,
διότι ὁ Πετιμεζᾶς σηκώνεται, καὶ γὰρος
δαρὺν ἐκπέμπει μηχανισμόν, οὕτως εἶπεν, ὡς ταῦρος
δικμαρτύρεται οἰκτρῶς καὶ ὁ φίλος Παλαμήδης,
(μωρὲ μὰ τὴν ἐτράθηξεν καὶ ἐκεῖνος ὁ Πετρίδης!)
καὶ ὁ Τζάνης ὁ Λατινιστὴς ἐν μέσῳ τόσοῦ σάλου
περὶ τῆς μαλακύνσεως λαλεῖ τοῦ ἐγκεφάλου,
καὶ κεραυνὸν λατίνικον σ' τὴ μέση μᾶς τινάζει...
«amentia est per homines et homo sum» φωνάζει
συγχρόνως πάλιν ἀντηχοῦν ζητωκραυγαὶ μυρίαί,
ἀπὸ τὸ θεωρεῖν τῶν φωνάζουν καὶ αἱ κυρίαί,
μάλιστα μία ἐξ αὐτῶν, ἡ πρὸ τολμηροτέρα,
εἰς τὸν Τρικουπὴν, φίλε μου, πετᾷ μὴ μπομπονιέρα
ἐνῷ τοῦ κάμνουν αἱ λοιπαὶ μὲ τὸ μαντόλι νεῦμα,
ὡς εἶδος νὰ τὸν προσκαλοῦν τὸ δράδυ εἰς τὸ γεῦμα.
Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπέταξα σ' τὰ ὕψη τὸ καπέλο,
καὶ ἐζητωκραύγασα σφοδρῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω.

Π.— Μὰ πῶς λοιπόν; Τρικουπικὸς ξανάγινες καὶ πάλι;

Φ.— Ἐγὼ δὲν μοιᾶζω, φίλε μου, καθόλου τοῦ Πετσάλη,
ἀλλ' ὅταν ὁ Χαρίλαος τὴν πλάτη σοῦ γυρίσῃ
καὶ ὁδοστάτην, κύριε, ἀπλοῦν σὲ διορίζῃ,
τότε κανένας πῶς ἔμπορσι τὸν φίλον νὰ τοῦ κάνῃ;

Π.— Ὡς νὰ λέμε ἔγινες καὶ σὺ τοῦ Δεληγιάννη;

Φ.— Ἐγὼ δὲν κάνω, κύριε, ποσὼς τὸν διπλωμάτην,
ἀλλ' ὅταν καὶ ὁ Θεόδωρος μοῦ γύρισε τὴν πλάτην,
τ' ἤθελες κάμῃ σ' ἐρωτῶ σ' τὴν θέσιν μου ἂν ἦτο;

Π.— Στάσου λοιπόν, παλίμβουλε, νὰ σὲ ξυλοκοπήσω. Σ-Κ